

Załącznik nr 2

Autoreferat przedstawiający dorobek i osiągnięcia naukowe

Imię i nazwisko: Paweł Cichoń

Dyplomy i stopnie naukowe:

Dyplom magistra nauk prawnych uzyskałem w 1997 roku na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego na podstawie pracy pt. *Korpus urzędniczy w Księstwie Warszawskim (1807-1815)*, której promotorem był prof. dr hab. Jerzy Malec. W dniu 16 czerwca 2003 roku uzyskałem stopień doktora nauk prawnych nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie na podstawie rozprawy pt. *Rozwój myśli administracyjnej w Księstwie Warszawskim 1807-1815*. Promotorem w przewodzie doktorskim był prof. dr hab. Jerzy Malec, a recenzentami dystertacji: prof. dr hab. Stanisław Płaza z Uniwersytetu Jagiellońskiego i prof. dr hab. Marian Kallas z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych:

Od 1 października 2003 roku jestem zatrudniony w Katedrze Historii Administracji i Myśli Administracyjnej UJ, początkowo na stanowisku asystenta, w okresie od 1 października 2004 roku do 30 września 2013 roku na stanowisku adiunkta, a od 1 października 2013 roku na stanowisku starszego wykładowcy. Od 1 października 2004 roku zatrudniony jestem również w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Tarnowie w Instytucie Administracyjno – Ekonomicznym, aktualnie na stanowisku docenta.

„Osiągnięcie naukowe” o którym mowa w art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. nr 65, poz. 595 z późn. zm.): Paweł Cichoń, *Dyrekcja Policji Wolnego Miasta Krakowa 1827-1846. Studium historyczno – prawne*, Wydawnictwo Księgarnia Akademicka, Kraków 2014, s. 440.

Książka poświęcona została charakterystyce Dyrekcji Policji jako instytucji administracyjnej, która z czasem uzyskała także kompetencje sędownicze. Analizie poddano projekty organizacji służb policyjnych, a także akty prawne stanowiące podstawę organizacji Dyrekcji Policji, jej późniejszej reorganizacji oraz podstawę jej zadań dozorczo –

administracyjnych jak również sądowniczych. Podstawę książki stanowią materiały rękopiśmienne znajdujące się w Archiwum Narodowym w Krakowie oraz akty prawne opublikowane w dziennikach urzędowych Wolnego Miasta Krakowa.

Dyrekcja Policji została utworzona w 1827 roku, a jej celem było utrzymanie spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego na terenie Wolnego Miasta Krakowa. Wszystkie zadania z tym związane przekazywano sukcesywnie bezpośrednio Dyrekcji Policji lub też instytucjom pozostającym pod zwierzchnictwem tej Dyrekcji. Z czasem Dyrekcja Policji stała się monopolistą w zakresie ochrony spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego i służyła umacnianiu policyjnego charakteru państwa. Z drugiej strony Dyrekcja Policji pełniła rolę organu stojącego na straży przestrzegania obowiązujących przepisów policyjno - administracyjnych jak również karnych przez osoby przebywające na terytorium Wolnego Miasta Krakowa.

Dyrekcja Policji była instytucją biurokratyczną, działającą w sposób permanentny. Cechował ją legalizm, pragmatyzm i pisemność postępowania. Organizacja Dyrekcji Policji oparta była na aktach prawnych. Choć, Dyrekcja Policji nie była konstytucyjnym organem, to jednak jej pozycja była silna i stabilna, co wynikało głównie z aprobaty jej istnienia i działalności ze strony mocarstw opiekuńczych: Austrii, Prus i Rosji. Z tego powodu Dyrekcja Policji z czasem stała się bardzo ważnym organem wśród władz państwowych Wolnego Miasta Krakowa. W przypadku realizowania kompetencji sądowniczych oraz karno - administracyjnych Dyrekcja Policji działała jako organ kolegialny. Natomiast w zakresie spraw administracyjno - dozorczych Dyrekcja Policji działała za pośrednictwem swego Dyrektora, który podejmował decyzje w oparciu o projekty decyzji przygotowane przez podległych mu pracowników. W tym wypadku kompetencje władcze przysługiwały Dyrektorowi Policji, który działał jako organ jednoosobowy. Dyrekcja Policji była w tym wypadku urzędem, którym kierował Dyrektor Policji, a zarazem stanowiła jego aparat pomocniczy. W orzecznictwie Dyrekcji Policji w sprawach karnych przeważały orzeczenia zgodne z prawem. Liczne zadania Dyrekcji Policji wiązały się z tzw. policją administracyjną, która miała zabezpieczać każdą dziedzinę życia społecznego i służyć stabilizacji stosunków społeczno - gospodarczych. W tym zakresie działania Dyrekcji Policji pozostawały jeszcze pod wpływem XVIII wiecznej niemieckiej nauki policji.

Książka została napisana przy zastosowaniu metody dogmatyczno – prawnej oraz konstrukcji chronologiczno – rzeczowej. Książka składa się z sześciu rozdziałów.

Rozdział pierwszy poświęcony został omówieniu administracji i sądownictwa Wolnego Miasta Krakowa. Opracowanie to stanowi oryginalną syntezę dotychczasowych informacji opublikowanych w literaturze przedmiotu, a dotyczących tych zagadnień. Wprowadzono też nowe wątki dotyczące specjalnych administracyjnych podziałów terytorialnych, czy też rozstrzygania sporów administracyjnych i kompetencyjnych. Rozdział drugi przedstawia okoliczności utworzenia i reorganizacji służb policyjnych Wolnego Miasta Krakowa. W pierwszym podrozdziale przedstawiono okoliczności powołania Biura Policji Pośredniej oraz jego kompetencje. W kolejnym podrozdziale omówiono kulisy powołania Dyrekcji Policji oraz podstawy prawne jej istnienia i działalności. W trzecim podrozdziale ukazano reorganizację Dyrekcji Policji oraz powołanie lokalnych organów policyjnych, bezpośrednio podporządkowanych tej Dyrekcji. W kolejnych podrozdziałach zamieszczono informacje o mundurach urzędników Dyrekcji Policji oraz o siedzibie tej instytucji. Nie ograniczono się tylko do prezentacji informacji zaczerpniętych z archiwaliów i aktów prawnych, ale podjęto próbę przedstawienia ich w kontekście różnych wydarzeń, które wpływały na sytuację polityczno – ustrojową Wolnego Miasta Krakowa (m.in. upadek powstania listopadowego 1830/31, okupacja austriacka 1836/41, reformy policji inicjowane przez Dyrektora Policji F. Gutha, wybuch i upadek powstania krakowskiego 1846 roku). Rozdział trzeci omawia skład Dyrekcji Policji. Obejmuje cztery podrozdziały. W pierwszym z nich, przedstawiono członków Dyrekcji Policji (Dyrektora, komisarzy, adjunktów), w drugim – urzędników kancelaryjnych, w trzecim – urzędników służby dozorczej. W rozdziale tym wykorzystano również szereg informacji faktograficznych, które wzbogacają prezentację materiału normatywnego. Czwarty podrozdział oparty niemal całkowicie na materiałach rękopiśmiennych ukazuje politykę kadrową w służbach policyjnych, prowadzoną w całym okresie istnienia Dyrekcji Policji Wolnego Miasta Krakowa. Rozdział czwarty dotyczy organizacji Dyrekcji Policji. W dwóch podrozdziałach w oparciu o akty normatywne przedstawiono strukturę organizacyjną Dyrekcji Policji, odrębnie omawiając wydział sądowniczy oraz dozorczo – administracyjny. Pozwoliło to na ukazanie dualistycznego charakteru Dyrekcji Policji jako instytucji administracyjno – sądowej. W dwóch kolejnych podrozdziałach przedstawiono referentów Dyrekcji Policji oraz podmioty powiązane funkcjonalnie z Dyrekcją Policji. W ostatnim podrozdziale scharakteryzowano skład i zadania

straży policyjnej. W rozdziale tym wykorzystano również materiały rękopiśmienne i drukowane, które ukazują kompetencje członków Dyrekcji Policji i jej personelu. Rozdział piąty poświęcony został omówieniu zadań Dyrekcji Policji o charakterze dozorczo – administracyjnym. Na podstawie analizy całości opublikowanego ustawodawstwa Wolnego Miasta Krakowa wyodrębniono kilkanaście sfer aktywności Dyrekcji Policji. Pozwoliło to na przejrzyste, ale i chronologiczno – rzeczowe zaprezentowanie rozległych zadań Dyrekcji Policji. Również w tym rozdziale wykorzystano wiele informacji faktograficznych ukazujących faktyczną działalność tej instytucji. W rozdziale szóstym przedstawione zostały zadania sądownicze Dyrekcji Policji. W pierwszym podrozdziale przedstawiono kompetencje w zakresie prowadzenia śledztw i dochodzeń. W kolejnym podrozdziale omówiono uprawnienia związane z ustalaniem właściwości rzeczowej sądów w sprawach karnych. W ostatnim podrozdziale omówiono kompetencje do orzekania w zakresie ciężkich przestępstw policyjnych. Stanowiły one kwintesensję uprawnień sądowniczych tej Dyrekcji. W oparciu o niepublikowane dotychczas orzecznictwo Dyrekcji Policji w sprawach ciężkich przestępstw policyjnych przedstawiona została specyfika tego typu przestępstw oraz praktyka sądowa Dyrekcji Policji. W zakończeniu przedstawiono autorską ocenę Dyrekcji Policji jako instytucji administracyjno – sądowej. Ocena ta przeprowadzona została w układzie wielopłaszczyznowym, umożliwiającym wszechstronną charakterystykę tej instytucji oraz ukazanie jej specyfiki i oryginalności. Do najważniejszych wniosków wynikających z monografii zaliczam:

- Utworzenie Dyrekcji Policji w 1827 roku otworzyło nowy rozdział w dziejach Wolnego Miasta Krakowa związany z rozpoczęciem kształtowania się policyjnego reżimu w Wolnym Mieście Krakowie,

- W działalności Dyrekcji Policji można wyodrębnić trzy wyraźnie zarysowujące się okresy. Pierwszy wiąże się z jej powstaniem w 1827 roku i w miarę spokojnym i stabilnym funkcjonowaniem do 1833 roku. Drugi okres obejmuje lata 1833-1840. Przeprowadzano wówczas gruntowną reorganizację Dyrekcji Policji zarówno w wymiarze strukturalnym jak i kadrowym. W tym czasie powołano też lokalne organy policyjne, całkowicie podporządkowane Dyrekcji Policji w postaci komisarzy dystryktowych. Trzeci okres to lata 1840-1846, w których dynamicznie powstawały liczne akty prawa policyjno-administracyjnego, które kształtowały nowe zadania i kompetencje Dyrekcji Policji. W tym

czasie Dyrekcja Policji uzyskała też kompetencje jurysdykcyjne, które przesądziły o zaliczeniu jej również do sądów Wolnego Miasta Krakowa,

- W całym okresie istnienia Dyrekcji Policji jej działalność ściśle wiązała się z realizacją funkcji reglamentacyjno-policyjnej. Podejmowała ona zróżnicowane działania prewencyjne, które służyć miały ochronie wewnętrznego spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego, początkowo tylko na obszarze miasta Krakowa, a od 1839 roku już na obszarze całego Wolnego Miasta Krakowa. W ograniczonym zakresie mogła też podejmować działania służące ochronie przed zagrożeniami zewnętrznymi, np. żebrakami, włóczęgami, przestępcami zagranicznymi. Przysługiwały jej również uprawnienia represyjne związane z wymierzaniem kar administracyjno-policyjnych przy lekkich przestępstwach policyjnych. Z drugiej strony Dyrekcja Policji wyposażona została w kompetencje karno-sądowe, które umocniły jej rolę jako instytucji zwalczającej wszelkie przejawy naruszania prawa,

- Dyrekcja Policji ze względu na szeroki zakres kompetencji rzeczowych, wpływała też na sytuację licznych grup osób: obywateli (m.in. kontrola ruchu ludności, wydawanie paszportów), cudzoziemców (m.in. wizowanie paszportów, wydalenie z kraju, obowiązek meldunkowy) oraz ogółu mieszkańców Wolnego Miasta Krakowa (m.in. nadzór nad miarami i wagami, nad czystością i porządkiem w mieście, bezpieczeństwem przeciwpożarowym),

- W Wolnym Mieście Krakowie obserwujemy też wyraźny trend w kierunku centralizacji kompetencji związanych z zabezpieczeniem spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego, ale również bezpieczeństwa jednostki. Wszystkie zadania z tym związane sukcesywnie przekazywane były bezpośrednio Dyrekcji Policji lub też instytucjom pozostającym pod zwierzchnim nadzorem tej Dyrekcji, np. komisarzowi targowemu, komisarzom dystryktowym itp. Doszło więc do skoncentrowania władzy policyjnej w rękach Dyrekcji Policji. Można zatem powiedzieć, że Dyrekcja Policji w Wolnym Mieście Krakowie stała się monopolistą w zakresie ochrony spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego i służyła *ex definitione* umacnianiu policyjnego modelu państwa,

- Analizując ewolucję ustrojową zachodzącą od nieskomplikowanej struktury wewnętrznej Biura Policji Pośredniej do rozbudowanej organizacyjnie Dyrekcji Policji (według statutu z 1840 roku), stwierdzić można, iż zmiany te szły w kierunku coraz wyraźniejszej

biurokratycznej struktury opartej na poziomym podziale pracy. Dyrekcja Policji była organem działającym w sposób permanentny,

- Działalność Dyrekcji Policji cechował daleko idący pragmatyzm. Wiązało się to m.in. z przygotowywaniem gotowych druków i formularzy, które ułatwiały dokumentowanie różnego typu zdarzeń podlegających rejestracji. Poza tym organizacja Dyrekcji Policji przystosowywana była do ogólnego podziału terytorialnego państwa. W rezultacie przedstawiciele Dyrekcji Policji w postaci komisarzy cyrkulowych i dystryktowych znajdowali się w każdej jednostce podziału terytorialnego kraju. W pewnym sensie urzędników tych miała cechować apolityczność, wyrażająca się brakiem jakichkolwiek związków z ruchem rewolucyjnym czy też niepodległościowym,

- Legalizm funkcjonowania Dyrekcji Policji wyrażał się w kilku aspektach. Po pierwsze, organizacja Dyrekcji Policji, jak również relacje z innymi organami państwowymi oparte były na aktach normatywnych. Choć Dyrekcja Policji nie była konstytucyjnym organem, to jednak jej pozycja była silna i stabilna, co wynikało głównie z aprobaty jej istnienia i działalności ze strony dworów opiekuńczych. Z tego powodu Dyrekcja Policji z czasem stała się też niezastąpionym organem w strukturze władz państwowych Wolnego Miasta Krakowa. Po drugie, w faktycznej działalności Dyrekcji Policji zauważyć można bezwzględny legalizm wyrażający się w ścisłym trzymaniu się litery prawa, zarówno w sferze policyjno-administracyjnej, jak i karnej. Po trzecie, generalnie wkraczanie Dyrekcji Policji w sferę praw obywateli następowało na podstawie prawa. Wyjątkiem był okres, gdy dyrektorem policji był F. Guth,

- Analizując dorobek orzeczniczy Dyrekcji Policji można zauważyć, iż przy stosowaniu kar względnie oznaczonych trzymano się najczęściej dolnej granicy przewidzianej w kodeksie sankcji. Świadczy to o dość liberalnym stanowisku Dyrekcji Policji w stosunku do ciężkich przestępstw policyjnych. Z uwagi na to, iż zdecydowana większość osób skazanych za te przestępstwa przez Dyrekcję Policji należała do warstw najuboższych, orzekano wobec nich karę aresztu. Do rzadkości należało natomiast wymierzanie kar pieniężnych,

- W Dyrekcji Policji zatrudnieni byli ludzie rzeczywiście przygotowani do sprawowania odpowiedzialnych funkcji sędziego, gdyż wymagano od nich wysokich kwalifikacji. Orzecznictwo Dyrekcji Policji odznaczało się dużym stopniem prawidłowości, przewagą

orzeczeń ferowanych *lege artis*. Członkowie Dyrekcji Policji, mając odpowiednie przygotowanie, zarówno praktyczne, jak i ukończone uniwersyteckie studia prawnicze, potrafili właściwie interpretować normy kodeksu karnego, a w związku z tym rozstrzygać sprawy w sposób odpowiadający literze prawa. Błędy w wyrokowaniu Dyrekcji Policji zdarzały się rzadko, polegały głównie na mylnej kwalifikacji czynu przestępnego i były korygowane w instancji wyższej. Wiele surowych wyroków wydanych przez Dyrekcję Policji ulegało korzystnej dla oskarżonych zmianie w Sądzie Wyższym.

Prof. dr hab. Jerzy Malec w swojej recenzji wydawniczej stwierdził: (...) *monografia dr. Pawła Cichonia stanowi oryginalne opracowanie naukowe, które poświęcone zostało niemal nieznannej i nigdy dotąd nie analizowanej z taką szczegółowością i rozmachem instytucji Wolnego Miasta Krakowa. Jak wynika z ustaleń dr. P. Cichonia odgrywała ona ogromną rolę w działalności władz Wolnego Miasta Krakowa i nie tylko realizowała przyznane jej kompetencje administracyjno – sądowe, ale faktycznie była narzędziem rządu tj. Senatu Rządzącego, w realizacji wszelkich przedsięwzięć administracyjnych oraz sądowniczych (z zakresu zapewnienia bezpieczeństwa publicznego).*

Przedkładając do oceny niniejszą monografię pragnę również zwrócić uwagę na wysoki poziom formy opracowania, co jest w dużej mierze zasługą Wydawnictwa Księgarnia Akademicka, które to wydawnictwo posiada duże doświadczenie w wydawaniu książek historyczno – prawnych.

Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo – badawczych (artystycznych):

Moje zainteresowania naukowo – badawcze, potwierdzone publikacjami i wystąpieniami na konferencjach naukowych, oscylowały wokół zagadnień historyczno - prawnych, które na poziomie pewnej ogólności, można nazwać i pogrupować następująco:

1. ustrój polityczny, organizacja i działalność administracji państwowej (struktura organizacyjna, zadania, kompetencje organów, korpus urzędniczy), prawo administracyjne, myśl administracyjna i jej wpływ na kierunki reform w administracji, a także nauczanie prawa i administracji w Księstwie Warszawskim 1807-1815,
2. organizacja i reformy administracji publicznej w Europie w XVIII w.,

3. ustrój, prawo i administracja Wolnego Miasta Krakowa 1815-1846,
4. historia nowożytnej administracji w ogólności.

Efektom mojej aktywności w pierwszym ze wskazanych wyżej obszarów badawczych było opublikowanie monografii pt. *Rozwój myśli administracyjnej w Księstwie Warszawskim 1807-1815*, Wyd. Księgarnia Akademicka, Kraków 2006, ss. 277, która stanowiła zweryfikowaną i uzupełnioną o uwagi recenzentów wersję pracy doktorskiej. W przedmowie do książki prof. dr hab. Marian Kallas napisał m. in., iż cyt. „Praca dr. Pawła Cichonia stanowi cenny wkład do badań nad czasami Księstwa Warszawskiego”.

W tym kręgu tematycznym mieszczą się także inne publikacje, (które podobnie jak ww. monografia oparte były na: aktach prawnych opublikowanych w dziennikach urzędowych Księstwa Warszawskiego, publicystyce polityczno – ustrojowej oraz archiwaliach), takie jak: *Korpus urzędniczy w myśli administracyjnej Księstwa Warszawskiego 1807-1815*, [w:] Krakowskie Studia z Historii Państwa i Prawa, Kraków 2004, s. 147-172; J. N. Horaina „Prawidła policyjne”, [w:] Państwo i Społeczeństwo, IV: 2004, nr 4, s. 71-83; *Koncepcje protekcyjnistyczne jako próba ożywienia gospodarczego Księstwa Warszawskiego*, [w:] Czasopismo Prawno-Historyczne, T. LVIII-2006-z. 1, s. 53-85; *Dominika Krysińskiego program ożywienia gospodarki Księstwa Warszawskiego* [w:] Podstawy materialne państwa zagadnienia historyczno-prawne, Szczecin 2006, s. 829-842; *Kwalifikacje zawodowe urzędników jako podstawa kształtowania się systemu biurokratycznego w Księstwie Warszawskim*, [w:] Dzieje biurokracji na ziemiach polskich, tom 1, Lublin – Siedlce 2008, s. 133-146; *Urząd ministra policji w Księstwie Warszawskim*, [w:] Księstwo Warszawskie w historii i tradycji napoleońskiej (1807-2007), Częstochowa 2008, s. 231-244; *The Diet of the Duchy of Warsaw (1807-1815)*, [w:] 60ICHRPI (International Commission for the History of Representative and Parliamentary institutions) 1-7 września 2009 r. Lizbona – Coimbra), *Parliaments: The Law, The Practice and The Representations From the Middle Ages to the Present Day*, Lisbon 2010, ss. 123-127; *Haupttendenzen der Verwaltungsentwicklung im Herzogtum Warschau*, [w:] Vetera Novis Augere, studia dedykowane prof. W. Uruszczakowi, Kraków 2010, t. 1, s. 115-124; *Początki nauczania administracji w Księstwie Warszawskim*, [w:] W kręgu nowożytnej i najnowszej historii ustroju Polski, Księga dedykowana Profesorowi Marianowi Kallasowi, Warszawa 2010, ss. 203-219; *Droga do zawodu sędziego w Księstwie Warszawskim*, [w:] Studia z dziejów Państwa i Prawa

Polskiego, 2012, tom XV, s. 45-58, red. Jerzy Malec; *Wpływy francuskie w administracji Księstwa Warszawskiego*, [w:] Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego, Prace Historyczne 140, z. 1 (2013), s. 1-18.

Realizując swoje zainteresowania w drugim z ww. obszarów badawczych opublikowałem dwa artykuły poświęcone aspektom prawnym związanym z organizacją i reformami administracji publicznej w wybranych państwach Europy w XVIII w.: *Pozycja ustrojowa dozorczy w administracji Rzeczypospolitej szlacheckiej*, [w:] Państwo i Społeczeństwo, VI: 2006, nr 4, s. 53-72; *Die Kollegialität in der Zentralverwaltung der größten Staaten des Ostseeraumes im XVIII Jh.* [w:] materiały pokonferencyjne 6th Conference in Legal History in the Baltic Sea Area, 3 – 6 czerwca 2010, Tartu – Ryga [w:] *Einheit und Vielfalt in der Rechtsgeschichte im Osteeraum*, Sechster Rechtshistorikertag im Osteeraum, 3-5.Juni 2010 Tartu (Estland)/ Riga (Lettland), Frankfurt am Main 2012, s. 61-72. W drugim z ww. artykułów omówiono w szczególności na zasadzie porównawczej kolegialne organy administracji centralnej w Prusach i Rosji oraz w Szwecji i w Polsce powołane w XVIII w.

Trzeci nurt moich zainteresowań badawczych związany jest z ustrojem, prawem i administracją Wolnego Miasta Krakowa 1815-1846. Efektem wieloletnich prac na tym polu badawczym jest prezentowana monografia. Przygotowanie monografii zostało poprzedzone kwerendami naukowymi w szczególności w Archiwum Narodowym w Krakowie, Oddział III (ul. Sienna 16) oraz w ekspozyturze tego Archiwum w Spytkowicach. Badania naukowe prowadzone przeze mnie nad tą tematyką zaowocowały też innymi publikacjami: *Stan i potrzeba badań nad dziejami Dyrekcji Policji Wolnego Miasta Krakowa*, [w:] *Społeczeństwo a władza: ustrój, prawo, idee / pod red. Jacka Przygodzkiego i Mariana J. Ptaka*, Wrocław: Kolonia Limited, 2010, s. 451-459; *Przyczynek do dziejów Żandarmerii Wolnego Miasta Krakowa*, [w:] *Regnare Gubernare Administrare Z dziejów administracji, sądownictwa i nauki prawa prace dedykowane profesorowi Jerzemu Malcowi z okazji 40 lecia pracy naukowej*, Kraków 2012, s. 55-71, red. S. Grodziski, A. Dziadzio; *O rządach prawa w Wolnym Mieście Krakowie uwag kilka*, [w:] *Krakowskie Studia z Historii Państwa i Prawa*, tom 5, Wydawnictwo UJ Kraków 2012, s. 241-254; *Administracja centralna Wolnego Miasta Krakowa 1815-1846*, s.14 (tekst złożony do druku w węgierskim czasopiśmie *Pro Publico Bono* Uniwersytetu Corvinus w Budapeszcie w tłumaczeniu na język węgierski);

„Policja nad zagranicznymi w Wolnem Mieście Krakowie”, s. 9 (tekst złożony do druku Krakowskie Studia z Historii Państwa i Prawa, tom 6, Wydawnictwo UJ).

Czwarty kierunek moich zainteresowań naukowych wiąże się z przygotowaniem pomocy dydaktycznych i popularyzacją wiedzy na temat historii nowożytnej administracji. W tym zakresie opublikowałem jako współautor zbiór tekstów źródłowych poświęcony tej problematyce: Paweł Cichoń, Michał Hładij, Dorota Malec, Jerzy Malec, Zdzisław Zarzycki, *Historia administracji i myśli administracyjnej wybór źródeł*, pod red. J. Malca, wyd. UJ II uzupełnione, Kraków 2006, ss. 452 (udział autorski – 20%). Jestem również autorem 450 pytań testowych z zakresu historii administracji (z pośród 900 pytań) opublikowanych w: Paweł Cichoń, Michał Nowakowski, *Historia administracji. Testy dla studentów*, Warszawa 2010, s. 214 (udział autorski – 50%).

Opublikowałem również dwa artykuły naukowe popularyzujące wiedzę na temat rozwoju administracji publicznej w I Rzeczypospolitej. Zawierają one syntetyczny przegląd publikacji historyczno – prawnych poświęcony tym zagadnieniom z danego okresu wraz z autorskim komentarzem przygotowany dla czytelników zagranicznych (*Verwaltung im frühneuzeitlichen Polen. Ein Literaturüberblick (1995-2005)*, [w:] Jahrbuch für Europäische Verwaltungsgeschichte, R.19, 2007, pod red. prof. E.V. Heyen, s.285-298) oraz dla czytelników polskich (*Dzieje administracji w I Rzeczypospolitej w literaturze polskiej z lat 1995-2007. Przegląd krytyczny*, [w:] Czasopismo Prawno - Historyczne, t. LX, 2008, z. 2, ss.121 – 143).

Jestem również autorem dwóch artykułów recenzyjnych, zawierających synteczny opis recenzowanej pracy i jej wnikliwą ocenę (o objętości ok. 1 arkusza wydawniczego każdy): *G.M. Kowalski, Przepięstwa emigracyjne w Galicji 1897-1918*, Kraków 2003, [w:] Przegląd Polonijny, R. XXXII- 2006, z. 2, s.111-120; *M. Mycielski, Rząd Królestwa Polskiego wobec sejmików i zgromadzeń gminnych 1815–1830*, [w:] Krakowskie Studia z Historii Państwa i Prawa, t. 5/2012, z. 2, Wydawnictwo UJ Kraków 2013, s. 209-222.

Łącznie mój dorobek naukowy (po doktoracie) obejmuje 29 publikacji w tym 2 monografie, 2 publikacje podręcznikowe – współautor, 20 artykułów (w tym kilka w językach obcych), 2 artykuły recenzyjne oraz 3 prace drobne (komunikaty).

Poczynione przeze mnie ustalenia badawcze wykorzystywałem bardzo często w wystąpieniach konferencyjnych krajowych jak i zagranicznych (o czym bardziej szczegółowo informuję w odpowiednim załączniku do wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego) jak również w swojej pracy dydaktycznej w ramach wykładów i ćwiczeń z Historii Nowożytnej Administracji realizowanych na Uniwersytecie Jagiellońskim, a także w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Tarnowie. Znajomość genezy i rozwoju administracji jak również prawa administracyjnego na przestrzeni wieków pozwala mi również z szerszą perspektywą prowadzić zajęcia w PWSZ w Tarnowie z zakresu Ustroju Samorządu Terytorialnego jak również z zakresu Prawa Administracyjnego Materialnego.

Wykształcenie i działalność zawodowa:

1992-1997 - studia magisterskie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego

1997 – ukończenie specjalistycznego kursu Rzecznawcy Majątkowego organizowanego przez Krakowską Szkołę Finansów w Krakowie

1997-2002 - studia doktoranckie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego

2003- obrona pracy doktorskiej pt. *Rozwój myśli administracyjnej w Księstwie Warszawskim 1807-1815*

1998-2005 – zatrudnienie w Biurze Jordan w Krakowie na stanowisku związanym z obsługą prawną przedsiębiorstwa i powiązanych z nim kapitałowo podmiotów gospodarczych (ostatnio na stanowisku kierownika działu prawnego)

od 2003 – podjęcie zatrudnienia w Katedrze Historii Administracji i Myśli Administracyjnej UJ

od 2004 – podjęcie zatrudnienia w Instytucie Administracyjno – Ekonomicznym Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Tarnowie

od 2004 – pozaetatowy członek Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie

